

Mical

SOȚIILE REGELUI DAVID, CARTEA 1

MICAL

Jill Eileen Smith

Traducere de Ariana Roșiu

Casa Cărții, Oradea
2012

Copyright ©2009 by Jill Eileen Smith
Originally published in English under the title

Michal

by Revell

a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, USA

All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Mical

de Jill Eileen Smith

Copyright © 2012 Editura Casa Cărții

OP 2, CP 30,

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Smith, Jill Eillen

Mical / Jill Eileen Smith ; trad.: Ariana Roșiu. -

Oradea : Casa Cărții, 2012

ISBN 978-606-8282-53-4

I. Roșiu, Ariana (trad.)

821.111-31=135.1

Traducerea: Ariana Roșiu

Editarea: Anca Curpaș

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Corectura: Fidelia Stroie

Coperta: Marius Bonce

Partea I

Și când duhul trimis de Dumnezeu venea peste Saul, David lua harpa și cânta cu mâna lui; Saul răsufla atunci mai ușor, se simțea ușurat, și duhul cel rău pleca de la el.

1 Samuel 16:23

Mical, fata lui Saul, iubea pe David. Au spus lui Saul, și lucrul i-a plăcut.

1 Samuel 18:20

1

Ghibea, anul 1023 î.H.

Mical se feri în momentul în care un hârb de ceramică îi zbură pe deasupra capului. Făcu un pas înapoi în holul umbrat, sprijinindu-se cu mâinile de zidul de piatră.

— Nu! Te rog! Nu vaza mea de alabastru!

Mical se încordă când auzi vocea stridentă a mamei ei. Se târî înainte și privi pe lângă ușa grea din lemn spre câmpul de luptă din dormitorul spațios al mamei.

Tatăl ei, regele Israelului, ținea neprețuita comoară egipteană deasupra capului, cu o privire disprețuitoare în ochi.

— Te rog, Saul! spuse mama ei și se aruncă spre el, în timp ce veșmântul diafan îi alunecă de pe umăr. Se prinse de vază, încercând să i-o smulgă din mâini.

Mical rămase cu suflarea tăiată. Mama ei își ieșise din minți?

Trebuia să creeze o diversiune. Să-l scoată pe tatăl ei din odaie. Sau să o tragă pe mama ei de acolo înainte să piară în încercarea de a apăra acea biată piesă de ceramică.

— Dă-mi va-za!

Cuvintele îi fură urmate de hohotele de râs sinistre ale tatălui ei. Țesătura se sfâșie când el o prinse pe mama ei de partea din

față a tunicii pe care o purta. Ea continuă să se țină cu putere de vază. Și reuși să i-o smulgă din mâini. Un sunet gutural se desprinsese din gâttelejul său de această dată. O lovi peste vasul albatru, care căzu și se făcu țândări la picioarele ei.

Țipetele mamei ei se stinseră.

În încăperea se așternu liniștea.

Mical se făcu mică, înfigându-și unghiile în mortarul dintre pietre.

Tatăl ei căzu în genunchi, cu fața între mâini. Un plâns încețșor se auzi din direcția locului unde zăcea mama ei. Trecură câteva clipe.

Aruncând o privire rapidă tatălui ei, Mical fugi lângă mama sa.

— Ești bine, mamă? Îi observă pe braț o tăietură neregulată. Sângerezi.

— Vaza mea...

Asta era tot ce putea gândi?

— Vom lua o altă vază, mamă.

Nu mai conta acum că urna aceea se aflase în familia mamei ei încă de la Exod, în urmă cu câteva secole.

— Gărzi! strigă Mical, sperând ca unul din lașii aceia să fie prin apropiere și să o audă.

Urletul pătrunzător al tatălui ei o sperie, după care fu urmat de gemete înăbușite, guturale, în timp ce brusc își ridică trupul înveșmântat în purpuriu. O furie întunecată, mocnită, ardea în abisul ochilor săi cenușii.

Mical o trase de mână pe mama ei, aplecându-se să-i șoptească la ureche:

— Vino, mamă. Să mergem!

Mama ei strângea un ciob din vază la piept.

— Nu pot.

Mical strânse din dinți, dorindu-și să fi putut zbura departe, precum o pasăre. Undeva departe de Ghibea și de mânia imprevizibilă a tatălui ei.

— Mă duc după Ionatan, spuse ea. Fratele ei era singura persoană care îl putea stăpâni pe rege când ajungea în starea

asta. Mai mult, fratele ei putea da comanda de a trimite după cântăreț.

David. Gândul la el îi stârni o mulțime de senzații în stomac.

— Vino aici, fiică. Ea-l privi tăcută pe tatăl ei, în timp ce privirea lui îi țintui picioarele de podea. Haide, că nu-ți fac nimic.

Mai auzise ea cuvintele astea și înainte, precum și făgăduiala din ele risipindu-se la fel de repede ca și apa în nisip. Mical își ținu gura, surprinsă de cât de liniștită se simțea. După șase luni în care trebuise să suporte toanele tatălui ei, poate că în sfârșit începea să înțeleagă ce avea de făcut în privința lor. Cu toate că opțiunea cea mai înțeleaptă părea în continuare să fie aceea de a sta departe de el.

Făcu un pas, apoi se îndreptă spre ușă. La al treilea pas, simți strânsoarea mâinii tatălui său pe antebraț.

— Dă-mi drumul!

O trase la pieptul lui.

— Îți imaginezi că poți să scapi de un războinic, fată? Degetele lui se împlântară în carnea ei.

— Ai spus că nu-mi faci rău! Cu lacrimi în ochi, se luptă să se elibereze. De ce, tată? De ce faci asta? Ea se înfioră la gândul vânătăii pe care avea să i-o facă din nou și îl urî pentru asta.

Plânsul mamei ei se transformă acum în vaiere mai zgomotoase.

Mical simți cum degetele tatălui ei îi repuneau încet brațul în libertate.

— N-ar fi trebuit să... Cu o privire rănită pe față, tatăl ei se uită în jur prin odaie. Își duse o mână la tâmplă în timp ce se lăsă din nou să cadă pe podea. Gemând, își împlântă ambele mâini în părul ce-i cădea pe umeri.

Mical rezistă impulsului de a-l lovi și de a izbi cu pumnul în el. În schimb, luă încet aer în piept, ca să se liniștească, și-și rezemă mâna pe creștetul tatălui ei, mângâindu-i coroana din aur.

— Nu-ți face griji, tată. Harpistul va sosi curând și te vei simți mai bine.

Când el nu răspunde, ea se strecură afară din cameră, cu un amestec de repulsie și disperare în inimă.

Mical trecu în grabă peste pavajul din piatră, apoi se opri brusc în fața unei gârzi.

— Ioas, cheam-o pe Marta să se îngrijească de mama. E rănită.

Garda se îndepărtă în grabă, iar Mical ieși în fugă în curte, unde îl găsi pe Ionatan șezând împreună cu frații ei Abinadab și Malchișua, lustruindu-și cu ulei platoșele din piele.

— Ionatan, trebuie să vii îndată. Se aplecă înainte și luă o gură de aer. Demonii îl chinuiesc din nou pe tata.

Ionatan lăsă să-i cadă cârpa uleioasă din mână, își puse platoșa pe banca din piatră și se ridică în picioare.

— Spune-mi repede, ce a făcut?

Mical îi povesti pe îndelete scena care tocmai se petrecuse în iatacul mamei ei, iar cuvintele i se împleticeau între ele. Sprânceană dreaptă a fratelui ei se arcui o idee, în timp ce barba lui castanie se mișca odată cu mușchii ce i se încordau în maxilar.

— E tot mai rău, spuse ea, încercând să se țină după Ionatan. Picioarele lui lungi îl purtau mai repede decât putea ea ține pasul. Ce ne facem? Ura nota pițigăiată pe care i-o lua vocea când era panicată, dar fu recunoscătoare că Ionatan nu păru să bage de seamă.

— Trimite după cântăreț, spuse Abinadab, prinzându-i din urmă. Cel puțin o să avem puțină liniște în casă și nebunia lui o să înceteze când o să înceapă să ciupească din corzile alea ale lui.

— Am trimis chiar ieri după el. Ionatan se opri la intrarea în haremul tatălui său. Cât de rău a lovit-o? o întrebă el pe Mical.

— Avea o tăietură pe braț și poate câteva vânătăi. Am trimis după Marta.

— Cu așa un temperament ca al lui, e de mirare că nu a ucis-o, făcu Abinadab încruntat.

— Ai grijă cum vorbești, frate. E încă tatăl nostru și rege.

— Nu se poartă ca un rege. Mical se încordă, dorindu-și de îndată să-și mai poată retrace cuvintele.

— Poate că nu, dar tot nu avem voie să uităm că e unsul lui Dumnezeu.

Mical oftă, simțindu-se mult mai în vârstă decât cei cincisprezece ani pe care-i avea. O gardă ieși din iatacul mamei ei, cu regele sprijinindu-se de brațul său. Se dădură la o parte, lăsându-l pe rege să treacă. În priviri avea o expresie năucă, ca și când ar fi privit drept prin ei și nici nu i-ar fi văzut.

— Nu e un rege bun, spuse Mical în șoaptă, când regele dispăru pe coridorul ce ducea spre dormitoarele lui.

Mâna lui Ionatan de pe brațul ei o făcu să-și ridice din nou privirea spre el.

— Trebuie să ne încredem în Domnul în privința asta, Mical.

Se îndreptară spre camera mamei lor. Expresia lui serioasă aprinse o rază de speranță în inima ei, dar în același moment, vechile ei îndoieli renăscură, hăituind-o.

— Și atunci de ce l-a lepădat Domnul pe tata? întrebă ea, grăbindu-se să țină pasul. Întrebarea aceasta o chinuia încă din ziua când se întorsese tatăl lor dintr-o bătălie cu amaleciții, tulburat în străfundul inimii. Nu vorbise niciodată despre asta, dar era disperată să înțeleagă. Te rog, Ionatan, tu știi de ce alege Cel Preaînalt să-l chinuiască pe tata, în loc să-l ajute?

Ionatan trecu pragul în iatacurile mamei lor, unde Mical o văzu pe femeie odihnindu-se pe divanul ei, cu Marta alături.

— Cântărețul va ușura neliniștile tatei, spuse el. Nu-ți mai bate tu capul cu celelalte treburi. O atinse pe braț. De aici mă ocup eu de restul.

Mical încuviință din cap, ușurată să scape de toată această ordalie. Apucându-și pulpanele hainei cu mâinile, fugi afară în bucătăriile domnești, de unde niște trepte din piatră duceau la zona de strajă de pe platforma acoperișului. *David*. Dacă Ionatan trimisese deja după el, probabil că avea să urce dealul dinspre Betleem. Și poate că avea să-l zărească de pe acoperiș.

Apucă pe după colțul cel mai apropiat de cuptoarele din pământ, unde miremele de usturoi și praz se împleteau cu parfumul de drojdie al pâinii ce se cocea. Adulmecă aerul, iar stomacul începu să-i ghiorțăie, dar își apăsă mijlocul cu o mână și se prinse de balustradă. Își ridică piciorul, gata să-l pună pe prima treaptă, când sunetele îndepărtate ale urletelor tatălui ei îi spulberă toate speranțele.

Sora ei, Merab, veni după ea, cu părul negru fluturându-i sub un văl albăstrui, cu brațele încrucișate, în postura ei arogantă de soră mai mare. În privirea ei rece și zâmbetul răutăcios, Mical zărea uneori câte o ușoară asemănare între sora ei și tatăl lor.

— Aici îmi erai. Mama are nevoie de tine, spuse Merab.

Mical lăsa să-i scape un oftat.

— Ionatan e la ea. Nu are nevoie de mine.

Trebuia să scape de solicitările mamei ei.

Merab își înălță bărbia.

— Ba sigur că are. Își mută greutatea de pe un picior pe altul. Ai face bine să te grăbești – doar știi cum se înfurie.

Da. Știa prea bine.

Un sentiment de răzvrătire o făcu să se oprească. În ultima vreme mama ei devenise aproape la fel de nerezonabilă ca și tatăl ei, ba chiar mersese până acolo încât adusese un terafim în palat. Zeei casei o făceau să se înfioare de fiecare dată când îi privea.

Mical se uită în sus spre acoperiș, după care înapoi la sora ei.

— Vin imediat.

Înainte ca Merab să apuce să protesteze, Mical urcă val-vârtej treptele din piatră până la locul de observație dintre cele două turnuri.

Un vânt aspru îi umflă vălul de pe cap în timp ce se prinse cu mâinile de parapetul din piatră. Se aplecă înainte, străduindu-se să vadă ceva, în lumina orbitoare a soarelui ce începuse să apună.

David.

Începu să se legene auzind melodia numelui său răsunându-i în inimă. Rezemându-și picioarele subțiri de turnul din piatră,

răsuflă nesigur. Sub ea, lovindu-se de zidurile de granit ale palatului, sunetul delirului nebun al tatălui ei răzbătea prin geamurile deschise.

În orice moment de-acum cântărețul la liră avea să intre călare pe măgărușul cenușiu al tatălui său prin porțile Ghibeei și avea să ajungă drept lângă tatăl ei.

O, grăbește-te, te rog!

Bătăile constante ale inimii ei se accelerară la auzul unui răcnet subit, pătrunzător. Își duse mâinile la cap, astupându-și urechile, și se lăsă să cadă înapoi pe călcâie.

De ce, Doamne? De ce se poartă tata în felul ăsta?

Mical își înăbuși un suspin și se aplecă mai mult peste marginile balustradei, impunându-și ochilor să descopere obiectul dorinței și al disperării ei. Adevărul era că și ea avea nevoie de farmecul muzicii cântărețului aproape la fel de mult ca și tatăl ei. Poate că atunci temerile ei aveau să se stingă, iar gândurile ei pline de neliniște, să se spulbere.

Alergă la celălalt capăt al acoperișului. Cu degetele tremurânde își aruncă părul împletit pe spate și se uită printre turnuri spre dealuri. Pentru o clipă, frumusețea apusului îi mângâie nervii încordați.

Te rog vino. Nu ne face să mai așteptăm încă o zi.

Tânguitul gutural al tatălui ei ce venea de jos îi curmă sentimentul fragil de liniște ce o cuprinse. Își ridică pumnul în aer și urlă.

Sofale tapisate erau aliniate de-a lungul peretelui de miazăzi a reședinței regelui, unde Mical stătea întinsă alături de mama și de sora ei, cu privirea ațintită la cântăreț. Cu toate că se întunecase demult, David sosise în cele din urmă. Muzica lui dulce o încânta, iar corzile lirei lui imitau trilul melodios al privighetorii. Își închise ochii, imaginându-și apele azurii-verzui ce se revărsau în cascada de la En-Ghedi.

Tensiunea de pe umeri i se risipi, iar temerile ei pline de neliniște se spulberară. *David*. Îi rostise oare numele cu glas tare? Privirea lui David însă era ațintită la tatăl ei. Regele Saul nu mai era nebunul care delira în urmă cu câteva ceasuri. Ochiul îi erau limpezi, iar buzele – arcuite într-un zâmbet.

Inima lui Mical fu mișcată de ceva ce aducea aproape a compasiune. Aproape că l-ar fi putut iubi pe rege când era așa.

Muzica se stinse. David își înălță capul și privi în direcția ei. Mical simți cum i se taie respirația când privirile li se întâlneau. Zâmbetul său simplu, cu gropițe, aproape că-i făcu inima să-i stea în loc. Oare-i putea citi gândurile? Își dădea seama cât de mult îi tânjea inima după el? Privirea lui se mută de la ea și zăbovi asupra surorii ei. Mical se foi pe locul ei, băgând de seamă îmbujorarea de pe obrajiul lui Merab.

Într-o secundă când timpul părea să fi încremenit, Mical se uită scurt de la Merab la David, care acum se întorsese spre Ionatan și spre rege. Dar nu destul de repede pentru a masca privirea ce-o schimbară cei doi. O privire ce-i spunea mai mult decât ar fi putut grăi cuvintele.

David – bărbatul care-i cucerise inima – era îndrăgostit de sora ei.